

Szabó Csongor Péter

Rigókó

I. Szomorú vasárnap

Csípős hideg borzongatta meg a Csizmagyári tó nádasát ama késő őszi nap kora hajnalában, amikor Kistotyá cigány kiment horgászni Cseroki, zsemleszín drótszűrű vizslador kutya társaságában. 2002. november harmadika, vasárnap volt, egész Rigókő csendes és nyugodt, akár csak – különös módon, a nádas ringatózása ellenére – a tó víztükrére.

Elővette horgászfelszerelését, megbontott egy doboz Kani-zsait, és közben készítette elő a csalit. Megborzongott kissé a hidegtől, hiába volt rajta kék-fehér, csíkos, kötött sapkája és vastag, zöld baseball-kabátja.

Még jobban megborzongott, amikor a pár méterrel arrébb futkosó Cseroki egyszer csak szűkülve felnyüszített, megtörve a tópart csendjét. Mérgesen odalépett a vizsladorhoz, mire az farkát behúzva távolodott a vízpartról.

– Mi az anyád hétszentsé... – kezdte volna, ám ekkor megpillantotta azt a nagy valamit, amit Cseroki kimeredt szemekkel figyelt, ügyet sem vetve rá.

Ez a nagy valami, ami nagy csomó hínárnak tűnt a már foszló sötétségben, félig kint volt a vízből. Kistotyá megfogott egy elkorhadt faágat, majd odalépett a hínárhoz. Cseroki nagyot vakkantva melléugrott.

– Nüm' mész! – suhintott a vizslador felé a bottal, mire az kétségbeesett nyüszítéssel válaszolt.

Ezután leguggolt, és elkezdte piszkálni a hínárnak látszó valamit. Még hozzá sem ért, amikor hirtelen (pedig nem jött nagyobb szélöket), az addig csendes Csizmagyári tavon végigtáncolt egy hullám, mintha valaki egy hatalmas követ dobott volna a közepébe. Ezúttal Kistotyá is önkéntelenül hátrébb ugrott, ahogy azt a valamit kilökte magából a víz.

Egy hullá volt, és az, ami nagy csomó hínárnak tűnt, a hullá hosszú, nedves, iszappal teli haja.

Így talált rá Horváth Mercédesz, a szeretett, híres csellistalány holttestére, és ekkor kezdődtek azok az események, amelyek örökre megváltoztatták Rigókőt.

...

– Azt kérdeztem, hol a horgászengedély?!

Kistotyia lesütött szemmel nézte az eléje rakott kávéscsészét, ami rögtön ezután táncolt is egyet az asztalon, és kis híján kilötyögött belőle a tartalma.

– Baszd meg, Ernő! – üvöltött Varjú Roland felügyelő úr, rácsapva az asztalra. – Ne baszogasd most a tanút, világos?

Délelőtt fél tizenegy felé járt az idő. Már jócskán kivilágosodott, de a nap fénye alig szűrődött be a kapitánysági várószoba ablakainak poros rolói között.

– Hazamehet! – mondta ki kisvártatva Varjú, ez a középmagas, göndör fekete hajú, sötét szemű nyomozó, rangja szerint alezredes.

Maklár Ernő őrmester kivezette a cigányt, így hárman maradtunk bent a várószobában: a felügyelő úr, Rashad Fatima doktornő és jómagam: Báthori József, közepesen sikeres író. A másik két rigókői rendőrtiszt, Szabó Marci hadnagy és Jeszenák Aranka zászlós még a tett helyszíne, a tó közelében kutakodtak. Ami engem illet, még nem tértem egészen magamhoz a tegnapi koncert óta: egyik kedvenc black metal zenekarom, a szombat-helyi *In The Forest* lépett fel az este Gönczi rockkocsmájában, a Blackbirdben.

– Ki tehetett ilyen szörnyűséget? – nyögte maga elé a doktornő.

– Ha rajtam múlik, hamarosan kiderül és lecsukatom egy életre! – mondta elszántan Varjú. – Legszívesebben mondjuk villamosszékbe küldeném, de hát a mocskos, *ügymond!*, „jogvédők”... Na, de most mondd, kérlek, mik az első benyomások?

– Nos... – Rashad doktornő hangja elcsuklott kissé, mivel neki is kedves ismerőse volt az áldozat. – Horváth Mercédesz... első ránézésre, én szerintem már legalább két napja halott volt. És... – Megköszörülte torkát, hogy erőt vegyen magán. – A jobb kezén levő gyűrűsujja hiányzik, és egy nyaki vágás jól látható, akár csak a zúzódások a karjain és a mellkasán, és törmelék-kavicsok mindenütt a bőrén. Egyebet egyelőre nem tudok, sajnos.

– Köszönöm, Fatima! – bólintott a felügyelő. – Kezdetnek ez nagyon sok segítség.

– Igen, de majd csak... szóval majd a boncolás után tudom megmondani, hogy van-e belső sérülés, illetve történt-e nemi erőszak.

Nem bírtam tovább, és félhangosan elkezdtem zokogni.

Szinte láttam őt ott ülni az egyik üres fotelban, hosszú, derékig érő gesztenye hajával, és hallani véltem csellójátékát. Ahogy finom, kecses hosszú ujjai között a vonót mozgatta, miközben átszellemült, angyali áhítattal nézett, macskaszzerű szemeivel. Már régi, szívet szorongató, mély, mélabús, mégis gyönyörű emlék...

– Pajti! – lépett oda hozzám Varjú felügyelő. Felnéztem rá, és láttam, hogy valahol a lelke mélyén ő is megrendült. – Mindannyian nagyon szerettük őt!

– Igen! – helyeselt Rashad doktornő, aki szintén elkezdett zokogni.

A cselló hangja szétfoslott.

Maklár Ernő is visszatért, aki meglepetten nézett végig rajtunk, majd ő is odalépett hozzám, és megpaskolta a vállamat.

– Elkapjuk a rohadékot! – biztatott az alacsony, fiatal kora ellenére kopaszodó, inas Maklár.

Válaszolni akartam valamit, de egy pillanat múlva felhangzott az In The Foresttől a kedvenc számom, a *Seven Keys to Another World*. A vadonatúj walkman-mobilom csörgött.

– Elnézést! – mondtam, és közben erőt vettem magamon, megtörölve arcom.

Abigél hívott.

– Halló?

– Halló, Józsi?! Abi vagyok! – hadarta. – Tíz percet késik a vonatom, úgyhogy huszonöt perc múlva érkezem! Kijössz eléem?

– Persze!

Azzal elbúcsúztam a többiektől, majd kilépve a rendőrkapitányság kapuján, rágyújtottam.

Gyalog érkeztem, gyalog is indultam hát el. Hamarosan egy ezüst Ford Focus, Horváthék kocsija parkolt le Varjú Roland felügyelő úr 1972-es sötétkék Plymouth Duster járgánya mellett.

Alig fél óra múlva, a *Herzog Ferenc Kórház* alagsorában levő hűtőházban, Horváth Jenőné szinte ráugrott a holttestre, ahogy Rashad Fatima kicsomagolta.

– Mercédesz, kislányom!!! – üvöltött. – Kicsikém!!!

Ezután tényleg rávetette volna magát – férje, valamint a doktornő és a felügyelő együttes erővel is alig bírták lefogni, de még időben közbeléptek.

– Asszonyom...

– Eresszetek el!!!

Pár perc múlva, mikor az asszony megnyugodott, Varjú Roland jobbnak látta, ha mindannyian elhagyják a hullaházat. A doktornő kávét adott a feldúlt nőnek, és kimentek levegőzni, így a felügyelő kettesben maradt Horváth Jenővel.

– Fogadja őszinte részvétem!

– Köszönöm! – sóhajtott Horváth Jenő, és megtörölte szemét, és nagy, vastag fekete bajuszát.

– Biztosíthatom, hogy a gyilkos nem ússza meg!

– De ki tehetett ilyet a mi drága Mercédeszünkkel?

– Elnézést, Jenő bá, de meg kell kérdezniem, mi okból utaztak el Kaposvárra?

– Tudja, felügyelő úr, Hermina odavalósi, és elmentünk meglátogatni az ottani rokonait, meg a temetőt is megnéztük. Apósoméék már nem élnek, a bátyjéknál voltunk, és úgy döntöttünk, elutazunk egy hosszú hétvégére, úgyis régen láttuk a sógorékat. Jaj istenem! – nyögött fájdalmasan. – Miért is nem jött velünk Merci?

– Hmm... Miért?

– Neki ma este már Bécsbe kellett volna indulnia, mert holnap vizsgadarabot ad elő, azt mondta, tanulna inkább. Meg ugyebár ma fellépett volna a gálán.

– Értem. Nos, köszönöm, Jenő bá, egyelőre ennyi! Most menjenek haza nyugodtan, még keresni fogom magukat!

Odakint, a jegenyék alatt, a kórház egyik padján ülve Horváth Jenőné Hermina még hosszú, hosszú percekig jajveszékelt. Rashad doktornő már azon gondolkozott, hogy nyugtatót kéne neki adni, de aztán az asszony egyszer csak alig hallhatóan azt kérdezte tőle:

– Feltétlenül fel kell boncolni, doktornő?

Rashad Fatima nagyot sóhajtott, majd bólintott.

– Igen, ez az eljárás ilyen...

– Gyilkossági ügyekben.

– Sajnálom.

– Nos, ha ez kell ahhoz, hogy Varjú felügyelő közelebb kerüljön és elkapja a kislányunk gyilkosát... Tudja Fatima, nekünk ő volt az egyetlenünk. Harmincöt éves koromban hordtam ki a szívem alatt. – tette hozzá könnybe lábadó szemekkel, nehéz szívvel.

A doktornő is elérzékenyült, és közben jól megnézte Horváth Jenőnéét. Még így, ötvenen túl is szép arcvonású asszony volt. Hosszú, gesztenyebarna haja már őszülőben, macskaszzerű szemekben most csak az üresség. Mintha csak Mercédeszt látta volna idősebb kivitelben.

– Emlékszem, már egészen kicsi gyermekként a zene volt a mindene. – folytatta egy nagy levegő után, fájdalommal teli szép arcán immár némi mosollyal. – Egy szintetizátort kapott először, de aztán a zeneiskolában előbb a hegedűbe, majd végül örökre a csellóba szeretett bele. Mégis, ki tehette ezt?

– A felügyelő bizonyosan elkapja, akárki volt, emiatt ne agódjon!

Ekkor jelent meg Horváth Jenő, és elbúcsúztak.